

HİÇ FENA DEĞİL

MUSTAFA
ORAKÇI

ÇİZER:
AFRA ELİF

İlk Genç
T
ÇİMOŞ

Hiçfena değil

Benim adım Hiçfenadeğil. Daha önce Hiçfenadeğil diye bir isim duymadığınıza eminim. Ben de duymadım. Babamla annem koymuş adımı. Bana neden böyle bir isim koyduklarını ileride anlayacaksınız. Ayrıca kocaman bir şatoda yaşıyorum. Hiçfenadeğil isminde biri için hiç fena değilmiş diyebilirsiniz. Neden bir şatoda yaşıyorum? Size dedemden, daha doğrusu büyük büyük büyük büyük dedemden söz etmeliyim. Çünkü bütün olayların başlangıcında dedem var yani büyük büyük büyük büyük dedem...

Şatoda yaşamak kulağa çok havalı gelebilir ama bazen acayip şeyler de olabiliyor. Normal insanların evinden bazen fare çıkar, herkesi korkutur. Bizim evden geçen gün bir timsah çıktı.

Hem de kocaman! Neyse ki ben sürüngenlerden, börtü böcekten ve daha adını sayamadığım bir sürü haşereden hoşlanıyorum. Bana da bu sayede eğlence çıkıyor.

Şatonun bir diğer eğlenceli tarafı da çok büyük olması. İçinde neredeyse her hafta kayboluyorum. Bir şatoda yaşamamanın en güzel tarafı saklambaç oynamak. Saklandığınızı zaman sizi kimse bulamıyor. Hatta iyi saklanırsanız dönüş yolunu kendiniz bile bulamayabiliyorsunuz. Tabii saklambaç gibi oyunlar için arkadaş gerekli. Eğer arkadaş bulabilirsiniz güzel... Ben bu konuda sıkıntı yaşadığım için kocaman şatoda çok canım sıkılıyor. Şatonun olduğu tepenin çevresinde pek ev de yok zaten. Tepenin altında evler var ama orada kimseyi tanımıyorum. Annem ve babam işkolik. Ağabeyim ve ablamın da onlardan altta kalır tarafları yok. Bizim evde her şey saatle yapılır. Saat demişken

size yine dedemi anlatmam gerektiğini hatırladım. Artık anlatmalıyım büyük büyük büyük büyük dedemi...

Size kendisinin duvarımızda asılı olan bir portresini göstermek istiyorum. İşte bu dedem:

Dedem kral adanmış. Yani gerçekten bir kralmış. Bu benim büyük büyük büyük büyük dedem kral 1. Büyük Mekanikus... Gerçek bir kralmış. Kuzeyde Buz Denizi'nin ortasındaki bir adanın kralıymış. Her şey küresel ısınma sonucunda adanın sular altında kalıp yok olmasıyla başlamış. Zavallı dedem bir anda tahtını, tacını hatta adasını kaybetmiş. Ada sular altında kaldığında bir kütük parçasına tutunmuş ve uzun bir süre suda kalmış. Sonra da yakınlardan geçen bir yelkenliye atmış kendini. Artık ne bir ülkesi ne de bir adası varmış. Maceracı bir ruhu dışında hiçbir şeyi kalmamış zavallının.

Dedem bir süre denizlerde dolaşınca yeni bir maceraya merak salmış. Yaptığı gemi yolculukları çok hoşuna gitmiş, keşfetme merakı ağır basmış ve kâşif olmaya karar vermiş. Buz Denizi'ni geçmiş, ekibiyle birlikte Kuzey Kutbu'nu yürüyerek aşmış. Altı ay boyunca gecenin hiç bitmediği yerlerde kızakla dolaşmış. Dağların zirve-
çıkılmış. Kutup ayılarıyla gürleşmiş, dev kartallara eliyle su içirmiş. Fırtınalı denizlerde gemi beşik gibi sallanırken hamakta uyumuş. Hemen aşağıda gördüğünüz resim

ise onun kâşif olduğu zamanlarda yaptırdığı portrelerden birisi...

Dedem gezgin olup dolaşırken bir gün bir bilim insanıyla tanışmış. Bu adam çok enteresan bir makine üzerinde çalışıyormuş. Galileo'nun sarkaçlarla ilgili yaptığı çalışmalardan yola çıkarak bir saat yapmış. Daha önce saat biliniyormuş. Güneş saati, kum saati hatta duvara asılan normal saat de biliniyormuş ama bu adam Galileo'nun deneyleri sayesinde ondan yetmiş yıl kadar sonra mükemmel çalışan bir saat icat etmiş. Sarkaçlı saat üzerinde çalışan Huygen adlı bu adam, dedeme sarkaçlı saatler hakkında inanılmaz bilgiler vermiş. Ona bu saatlerin nasıl yapılacağını ve daha neler neler öğretmiş.

Dedem sarkaçlı saatleri gördükten sonra yeni bir maceraya atılmış. 1656 yılında Huygen'in sarkaçlı saatini yapmasından kısa bir süre sonra o da kendi saatlerini yapmaya başlamış. Saatlere olan aşkı gittikçe büyümüş. Yaptığı saatler gün boyunca saniye şaşmadan ilerliyormuş. Onun bu mükemmel saatlerini herkes almak istiyormuş. Ondaki bu saat merakı zaman içinde saplantı hâline gelmiş. Bütün zamanını saatlerle geçirmeye başlamış. Saatlerle çalışırken yapılmış bir

portresi de koridorun hemen sonunda. İşte, şimdi baktığınız şu resim:

Dedem zamanın en büyük saat üreten ve tamircilerinden birisi olmuş. Çok önemli kişilere çok değerli saatler yapmış. Daha sonra bir gemi dolusu saatle bu adaya gelmiş ve buraya içine pek çok saati

alması ve eski günleri hatırlatması için kocaman bir şato yaptırmış. İşlerine burada devam etmiş. Bu şatoda ömrünü kimsenin sırrını çözemediği saatler üreterek geçirmiş. Dünyanın pek çok yerinde onun yaptığı kocaman sarkaçlı saatler duruyor. Bazıları hâlâ çalışıyor. Bunlardan biri de bizim adanın tam ortasına yaptırdığı oldukça büyük bir saat kulesi. İnsanlar o saate bakarak işlerine ve evlerine gidiyorlar. Bizim şatoda da neredeyse her köşede onun saatleri bulunuyor.

Dedem ömrünün son zamanlarında saatlerden başka bir şey düşünmeden çalışıp durmuş. Bir gün dev bir guguklu saati tamir ederken guguk kuşunun aniden çıkıp dedemi gagalamasıyla hayatını kaybetmiş. Bunun üzerine saatler bir köşede ka-

derine terk edilmiş. Kendisinden sonra çocukları yani benim diğer dedelerim de saatlerle pek ilgilenmemişler. Dedemin dünyaca ünlü meşhur saatleri unutulmuş gitmiş. Artık onun adı sadece bu adada hatırlanıyor. Yaşlı insanlar, dedemi anlatıp duruyorlar. Ondan bir efsane gibi söz ediyorlar. Saat kulesi, adada onun adını yaşatan en önemli figür. Bu saat kulesi kendimi bildim bileli ilgimi çekmiştir. Fırtınalı zamanlarda denizdeki gemicilerin adayı görebilmeleri için tepesine ışık yakılıyor.

Şatoda her saat başında bir yerlerden sesler gelir. Annem ile babam büyük büyük büyük büyük dedemden kalan saatleri salondaki kocaman duvara dizdiler. Duvarda küçük küçük yüzlerce saat var. Her biri de çok değerli.

Büyük dedemin saat merakının bazı kötü tarafları da olmuş. Dedemden sonra saatlerle ilgilenen olmamış ancak dedemin saat merakı bizim ailede bir zamanlama hastalığına dönüşmüş. Ondan sonra gelenler saat gibi çalışmaya başlamış. Sanırım saatler bütün aileyi esir almış. Bazen bizimkilerin aslında bir robot olduğunu düşünüyorum. Her şeyi saatle yapmayı çok seviyorlar. Her yerin saatle dolu olduğu bir yerde başka ne olacaktı ki? Bizim

ailenin zamana olan tutkusu sayesinde inanılmaz işler yapan insanlar yetişmiş. Ben hariç. Sanırım ailede zamanla sıkıntısı olan tek kişi benim. İşte benim hikâyem de tam olarak burada başlıyor. Size bir fikir vermesi için kardeşlerimin adını söylemek istiyorum.

Ablam: HARIKA

Ağabeyim: MUHTEŞEM

Benim adım: HİÇFENADEĞİL

Annem başarılı bir mimar. Aldığı projeleri tam zamanında ve dediği saatte bitirmesiyle tanınıyor. “Bu proje 146 gün 18 saat ve 42 saniye sonra bitecek.” diyor ve o saat ve dakika geldiğinde bitirmiş oluyor. Bunu nasıl ayarlıyor, hâlâ anlayabilmiş değilim. Ben ayrıntıya tost bile aynı anda bitiremiyorum. Fen dersinde öğrenmiştim. Her insanın içinde bir biyolojik saat varmış. Sanırım benimki bozuk. Çalışmıyor ya da ara sıra çalışıyor.

Babam ise bir gazeteci. Bisikletiyle adadaki işine giderken geçtiği sokaklarda oturan insanlar saatlerini onun geçişine göre ayarlıyorlar. Tabii bir de dedemin saat kulesine göre...

Ablam, HARIKA bir yüzücü! Adı gibi. Duvarında bir sürü madalya asılı.

Ağabeyim de tam bir soru canavarı. Her gün bir ton soru çözüyor. Gözlerinin içine bakınca a, b, c, d, e şıklarını görebiliyorum. Kafasını kaldırıp pencereye konan güvercinleri bile görmediğine eminim. Birisi sudan çıkmıyor, diğeri de şatonun kulesinde soru çözüyor.

“Harika, Muhteşem isimli ablan ve ağabeyin var ama senin adın neden Hiçfenadeğil? Senin sıkıntın ne?” sorusunun cevabına gelince... Aslında bunu açıklamak pek de kolay değil. Sanırım benim olayım zamanlamayı yapamam. Hiçbir şeyi zamanında yetiştiremiyorum. Her yere ve her şeye geç kalıyorum.

Aslında her şey doğumumla birlikte başlamış. Doktorun belirlediği tarihten bir ay kadar sonra doğmuşum. Bir yaşından sonra yürümüş hatta emeklemeyi de yürüdükten sonra öğrenmişim. Konuşmayı saymıyorum bile... Benim bu hâlimi görünce bir terslik olduğunu anlamış, harika ve muhteşem olmadığımı anlayınca Hiçfenadeğil adını uygun görmüşler. Hiçfenadeğil ismi aslında hiç fena değil. Bizimkiler, Yavaş, Gevşek, Kötü veya börtü böcek gibi bir isim de koyabilirlerdi. Buna da şükür.

Zaman ilerledikçe, büyüdükçe benim zamanla ilgili problemlerim daha da arttı. Zamana karşı olan yarışını kaybettim. İçinde süre olan her şeyde panik yapmaya başladım.

OKULDAKI SON GÜNÜM

Sabah her zamanki saatte şatodan ayrıldım. Bisikletimle okula doğru yola koyuldum. Harika görünüyordu Sardalya Adası. Şatonun bulunduğu tepenin arkası denizdi ve hava güzel olduğu zamanlarda harika manzarası vardı. Dalgaların beyaz köpüklerini izlemek veya sakin bir zamanda bulutların su yüzeyine yansımalarını seyretmek harika olurdu. Bir süre bisikletimi bıraktım ve tepeden denizi seyrettim. Hava hafif sisliydi. Ufuk çizgisi görünmüyordu. Denizin nerede bittiği ve gökyüzünün nereden başladığı belli olmuyordu. Sardalya Adası'nın balıkçıları denize açılmıştı. Bugün hava oldukça ilginçti ve bu ilginç havanın olduğu günün, benim gittiğim okuldaki son günüm olacağını ise henüz bilmiyordum.

Bir süre kayanın üzerinde oturup denizi seyrettim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Tam ayrılacağım sırada çok ilginç bir şey gördüm. Bu bir örümcekti ve benim gibi kayanın üzerine oturmuştu. Hemen yaklaştım.

“Merhaba dostum, galiba sen de benim gibi denizi seyretmeyi seviyorsun. Değil mi? Manzara harika. Şanslısın. Kolunda bir saatin yok ve yetişmen gereken bir okulun da yok.”

O sırada aklıma geldi. “Eyvah, saatim yok!” diye bağırdım. “İşte şimdi yandım!” diye söyledim. Hemen saat kulesine baktım. Geç kalmıştım.

“Dostum, benim gitmem lazım.” dedim ve bisikletime atladım. Çıkardığım gürültüyle kayaların arasında kayboldu örümcek.

Son sürat tepeden aşağıya inmeye başladım. Normalde bu kadar hızlı sürmem ama buna mecbur hissediyordum. Bugün okula geç kalmamalıydım. Bir önceki gün yine geç kalmıştım ve müdür, beni odasına çağırmıştı.

“Dinle Küçük Bey, burası oldukça katı kuralları olan bir okul. Buraya geç kalınmaz. Ayrıca çeşit çeşit böcek de getirilmez. Bu yüzden bu sana son uyarım: Bir daha geç kalma. Ayrıca okula böcek

de getirme! Okulda böcek değil, çalışkan öğrenciler istiyoruz.

Aslında şimdi düşünüyorum da Müdür Bey bu konuda haklı olabilir. Yürümeye başladığımdan beri böceklere meraklıyım. Ağabeyim ve ablam, özel hocalardan keman dersleri alırken ben o sırada bahçede böcek yakalamaya çalışıyordum. Bu böcek işini daha da geliştirdim. Okula hamamböceği kolonisi kurduğumu da söylemeden geçemeyeceğim. Bugün hâlâ okulda çeşit çeşit kertenkeleler dolaşıyorsa, her köşeden hamamböceği çıkıyorsa benim eserim. Bunda benim büyük payım var. Hamamböceklerinin de ciddi bir eğitim kurumunda bulunma hakları var. O kertenkeleleri ve hamamböceklerini şatonun korusundan toplamak ne kadar zamanımı aldı bir bilseniz...

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de okula geç kalmam bardağı taşıran son damla oldu. Bunu düşününce bisikleti daha hızlı sürdüm. Ne yaparsam yapayım, okula geç kalmıştım. Sardalya Adası'nın balıkçıları denizden dönmüşlerdi. Yüklerini iskeleye taşımışlar ve balık satışları başlamıştı. Kesin geç kalmıştım. Büyük okul duvarlarının arasındaki kapıdan girip bisikletimi park yerine bıraktım ve hızla merdivenleri çıkacaktım

ki onu gördüm. Bu kişi, Müdür Bey'di. Beni kapıda yakaladı.

Günaydın efendim, ben hemen sınıfıma gidiyorum, diyerek yanından geçiyordum ki eliyle önce omzuma dokundu ve sonra da aynı elini kaldırarak bana durmamı söyledi.

“Bir saniye Hiçfenadeğil. Bu, Hiçfenadeğil'den daha kötü bir durum senin için... Hatta bu hiç iyi bir şey değil.” dedi.

Esprî yaptığını düşünerek güldüm ama o gül-müyordu. Bir anda ciddileştim. Şimdi benimle uzun uzun konuşacak diye düşünürken yüzüme bakıp gülümsedi ve çok kısa bir konuşma yaptı.

“Yarın sabah erkenden seni, babanı ya da anneneni okulda bekliyorum. Onlar gelmezse sen de gelme.”

“İşte şimdi yandım!” diye söylendim kendi kendime...

Sınıfa gittim ve yerime oturdum. Gün boyunca neden böyle olduğumu düşündüm. Ben aslında hiç fena değildim ancak diğer insanlar böyle düşünmüyordu. Buna bir çözüm bulmalıyım. Üstelik pek çok defa denedim ancak olmadı.

Akşama kadar ertesi gün ne olacağını düşün-
düm. Aslında bu okuldan pek hoşlanmamıştım.
Kendimi buraya ait hissetmiyordum. Bu okul, ada-
nın bütün belediye başkanlarını, yöneticilerini ve
dünya çapında insanları çıkaran bir yerdi. Herkes
çok başarılıydı. Ama ben...

“Belki de burada olmamalıyım.” diye düşün-
düm. Belki de...

Akşam eve gittiğimde mutfakta milyon tane
saatin asılı olduğu duvarın altında oturdum ve
birlikte yemek yedik. Annem bana bakıp seslendi:

“Hiçfenadeğil, yemeğini yesene!”

“Anne, bugün geç kaldığım için müdür beni
sabah durdurdu ve yarın gelirken annem ve ba-
bamla gelmemi söyledi. Eğer siz gelmezseniz ben
de gitmeyecekmişim.”

Annemle babam birbirlerine baktılar. Ablam
ve ağabeyim bana alaycı alaycı gülümsedi.

“Yine geç kalmış olmalısın.” dediler.

Cevap vermedim. Annem konuştu:

“Oğlum, daha erken gitmen gerektiğini neden
anlamıyorsun? Bizim ailemiz dakikliğiyle ünlüdür.
Buna ayak uydurmak zorundasın. Neden bu ka-
dar farklısın? Yarın bir gidip konuşalım ama seni

ben götüremem. Yarın saat tam 08.38'de teslim edilmesi gereken bir binam var. O yüzden seni baban götürsün.”

Babam kafasını tabağından kaldırdı:

“Ama benim de işlerim var.”

Babam konuşmasına devam edecekti ki annemin yemek masasında açık olan bilgisayarından çalışmaya başladığını gördü. Konuşmadı. Annem yemek masasından bile kalkmamıştı. Zaman hızlıca akıl gidecek ve annem belki de sabaha kadar çizimleriyle, projeleriyle uğraşacaktı. Genellikle böyle olurdu.

Babamla göz göze geldik. Bana baktı ve ciddi bir şekilde konuştu:

“Yarın saat 06.44'te hazır olmalısın.”

“Ama baba, okula gitmek için erken bir saat değil mi?”

“Normalde burada saat 07.32 gibi çıksak da okuluna yetişebiliriz. Ama sen yarın sabah büyük bir olasılıkla geç kalacağın için işimi şansa bırakmadım. Zaman çok kıymetlidir Hiçfenadeğil.”

Konuşmadan odama gittim. Yatağıma uzandım. Bana en iyi gelen şeyi yaptım. Kitaplığımdan bir böcek ansiklopedisi aldım ve karıştırmaya